

Kniha Daniel – číslo třicet šest

Prorocká symbolika Nebúkadnesara: Odhalení historických mezníků milleritského hnutí a zapečetěného vidění řeky Ulaj

Jeff Pippenger

2023-12-31

První kapitola knihy Daniel představuje dějiny prvního a druhého anděla od 11. srpna 1840 do 22. října 1844. Čtvrtá kapitola knihy Daniel se rovněž zabývá dějinami prvního a druhého anděla od roku 723 př. Kr. do 22. října 1844. Ovšem bez metodologie pozdního deště „řádek za řádkem“ je nemožné to rozpoznat.

Nebúkadnesar je ve čtvrté kapitole velmi složitým prorockým symbolem. Je důležité připomenout si, co představuje, když začínáme uvažovat o rozpečetění vidění o řece Ulaj v dějinách Williama Millera. Nebúkadnesarův druhý sen, podobně jako druhý sen Williama Millera, představoval „sedm časů“ z Leviticus 26, což je prorocká nit, jež protkává celou knihu Daniel. Když Daniel vyložil Nebúkadnesarův sen ze čtvrté kapitoly, varoval ho před přicházejícím soudem, a tím předobrazuje poselství prvního anděla, které vstoupilo do dějin v „čase konce“ roku 1798.

Když nastal soud, před nímž byl Nebúkadnesar varován, jeho příchod předobrazoval 22. říjen 1844, kdy započal vyšetřovací soud. Ve čtvrté kapitole byly jak varovné poselství podané Danielem, tak příchod soudu spojeného s tímto varovným poselstvím vyjádřeny slovem „hodina“. „Hodina“ Nebúkadnesarova soudu představovala „hodinu“ Božího soudu v poselství prvního anděla. Předobrazovala také „hodinu“ nedělního zákona, kdy začíná Boží výkonný soud. Část čtvrté kapitoly Danielovy, která představuje příchod poselství prvního anděla roku 1798 a příchod třetího anděla 22. října 1844, jenž je symbolizován slovem „hodina“, je pak zopakována a dále rozvedena. Technika opakování a rozvedení je prorockou technikou, která se v proroctví objevuje opakovaně, avšak zvláště v knize Daniel.

Jakmile Nebúkadnesar dospěl k „hodině“ soudu, začalo jeho „sedm časů“, což byl jeho soud, a jako král severu pak představoval soud, jenž přišel na severní království Izraele roku 723 př. Kr. Bylo mu dáno srdce šelmy, a šelma v biblickém proroctví znamená království, a od roku 723 př. Kr. až do roku 1798 představoval dvě formy pohanství, které jsou tak často předmětem knihy Daniel.

Po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů, představujících tisíc dvě stě šedesát let, představoval pohanskou pustošící moc, a potom po dalších tisíc dvě stě šedesát dnů, symbolizujících tisíc dvě stě šedesát let, představoval papežskou pustošící moc. Srdce obou pustošících mocí bylo totožné, neboť papežství je jednoduše pohanství oděné ve vyznání křesťanství.

Na „konci dnů“, což je symbol označený ve 12. kapitole Daniele a představuje „čas konce“ v roce 1798, mu bylo jeho království navraceno. Svědectví 4. kapitoly Daniele i Duch proroctví dosvědčují, že když mu bylo jeho království navraceno na „konci dnů“, byl obráceným mužem. Poté se stává prorockým symbolem čtyř významných pravd. Stává se prorockým spojovacím

článkem mezi dračí mocí pohanství, kterou představoval v první polovině svých „sedmi časů“, a mocí šelmy, kterou představoval v poslední polovině svých „sedmi časů“. Jako symbol těchto dvou mocností, stojící jako obnovené království v roce 1798, pak představuje třetí pustošící mocnost (falešného proroka), která měla vládnout po sedmdesát symbolických let, zatímco nevěstka z Týru byla zapomenuta. Jako babylónský král představuje Nebúkadnesar prorocký spojovací článek mezi třemi mocnostmi, z nichž se v posledních dnech stane novodobý Babylón, který pak vede svět k Armagedonu.

Představoval také zrod Spojených států jako šelmy ze země, která započala roku 1798 jako beránek, symbolizovaný jeho obrácenou zkušeností. Současně měl představovat i dva rohy na šelmě ze země, totiž republikánství a protestantismus, jež představovaly sílu Spojených států, a právě to jim umožnilo stát se nejvýhodnějším národem na světě. Avšak na konci sedmdesát symbolických let měly být tyto dva rohy poté představeny jako odpadlé republikánství a odpadlý protestantismus, přičemž oba rohy byly rozděleny do dvou tříd. Roh republikánství měl sestávat z Demokratické strany, která otevřeně nedbala posvátných zásad Ústavy, a z Republikánské strany, která se prohlašovala za obránce a zastánce Ústavy, avšak ve skutečnosti popírala posvátné zásady Ústavy, když volila tradice a zvyklosti, aby převládly nad zásadami obsaženými v tomto posvátném dokumentu.

Tyto dvě strany byly v době Kristově předobrazeny saduceji a farizeji. Duch saducejů a farizejů se měl projevit také v rohu odpadlého protestantismu, přičemž jedna skupina zastávala uctívání neděle a druhá zachovávaní soboty. Obrácený stav Nebúkadnesara na „konci dnů“ roku 1798 výstižně představuje Spojené státy a oba rohy šelmy ze země. Všechny tři symboly — šelma ze země i její dva rohy — byly předurčeny změnit se z beránka v draka.

Nebúkadnesar na konci svých „sedmi časů“ představoval spojovací článek, který ztotožňoval jeho doslovné babylónské království se symbolem novodobého Babylóna v posledních dnech, jenž se skládá z draka, šelmy a falešného proroka. Zároveň představoval i tři prorocké entity zobrazené zemskou šelmou se dvěma rohy, která se během sedmdesát symbolických let, po něž je nevěstka Týru zapomenuta, mění z beránka v draka. Je hluboké, že jeho doslovné království je právě tím královstvím, které je předobrazem království vládnoucího po sedmdesát symbolických let.

Symbolika Nebúkadnesara ve čtvrté kapitole má být položena přes první kapitolu. Když je toto použití učiněno, spojuje mezníky mileritských dějin a potvrzuje několik pravd vidění o řece Ulai, které byly v oné době odpečetěny. Základem a ústředním pilířem mileritského hnutí byla otázka a odpověď v osmé kapitole Danielovy knihy, ve verších třináct a čtrnáct. Otázka zněla: „Na jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, aby svatyně i zástup byly vydány k pošlapání?“

Ze stovek, ne-li tisíců přidaných slov v Bibli, je to pouze přidané slovo „obět“, které inspirace označuje za nepatřící do textu. Je-li toto slovo náležitě odstraněno, zřetelně se ukazuje, že „ustavičná a přestoupení“ jsou dvě odlišné zpustošující mocnosti. Sestra Whiteová výslovně uvádí, že slovo „obět“ bylo přidáno lidskou moudrostí a na text se nevztahuje, a v téže pasáži rovněž uvádí, že millerité měli pravdu, když „ustavičnou“ ztotožnili s pohanstvím. Gramatické výrazy v

otázce třináctého verše byly Kristem pečlivě vymezeny skrze spisy sestry Whiteové, a jsou-li řízeny texty a přidánými inspirovanými pokyny, zní tato otázka: „Jak dlouho potrvá vidění o dvou zpusťujících mocnostech pohanství a papežství, které měly pošlapávat jak svatyni, tak Boží lid?“

Protože je tedy Nebúkadnesar umístěn do „doby konce“, roku 1798, představuje obráceného muže, a proto představuje „moudré“, kteří by rozuměli ústřednímu pilíři a základu adventismu. Jeho obrácení ztotožňuje „moudré“, kteří rozumějí „rozmnožení poznání“, jež bylo v oné době odpečetěno; avšak jeho vlastní prorocká symbolika přímo znázorňuje dějiny, které jsou předmětem otázky: „Jak dlouho bude trvat vidění o pustošící moci pohanství a papežství, která pošlapává Boží lid (zástup) a Boží svatyni?“ Jako symbol „moudré panny“, která rozumí „rozmnožení poznání“, představuje Williama Millera, neboť Miller je symbolem těch, kdo byli „moudří“ v dějinách, které začaly v „době konce“, roku 1798.

Nebúkadnesar je symbolem mezníku „času konce“ a při promítnutí na první kapitolu rovněž představuje příchod prvního anděla v oné době, protože ve čtvrté kapitole „hodina“, v níž Daniel předává Nebúkadnesarovi varovné poselství, označuje dobu, kdy přišel první anděl, a to bylo roku 1798. „Hodina“, kdy přišel Nebúkadnesarův soud, představovala „hodinu“ počátku Božího vyšetřujícího soudu dne 22. října 1844. Mezníky vyplývající ze symboliky Nebúkadnesara ve čtvrté kapitole jsou 723 př. Kr., 538, 1798 (čas konce) a 22. říjen 1844.

Mezníky milleritských dějin v první kapitole knihy Daniel začínají Jójakímem, jenž je symbolem zmocnění prvního poselství, které přišlo v „čase konce“ roku 1798. Zmocnění prvního poselství, znázorněné Jójakímem, označuje 11. srpen 1840. Podmanění Jójakíma zahajuje sedmdesát let vlády Babylóna, které končí Kýrovým dekretem. První kapitola knihy Daniel vyznačuje třístupňový proces zkoušky, znázorněný jako zkouška stravy, po níž následuje zkouška pohledem a která vrcholí lakmusovou zkouškou. Tyto tři zkoušky představují 11. srpen 1840, kdy mocný anděl, který nebyl nikým menším než samotným Ježíšem Kristem, sestoupil z nebe s malou knihou, kterou měl tehdy Boží lid „sníst“, právě tak jako Daniel a tři mládenci zvolili jíst pokrm z luštěnin namísto babylónské stravy.

Druhá zkouška tohoto procesu představovala zjevné projevení odmítnutí Millerova poselství protestantskými církvemi (poselství prvního anděla), kdy bylo možno rozeznat rozdíl mezi milleritským hnutím a protestantskými církvemi, které tehdy zahájily svou prorockou úlohu jako odpadlé protestantství. Rozdíl mezi těmito dvěma skupinami byl stejně zřetelný, jako bylo u Daniela a tří jeho druhů patrné, že jejich vzhled byl zdravější a plnější, protože jedli nebeský pokrm namísto babylónské stravy. Toto rozlišení bylo zřetelně vyznačeno na konci biblického roku 1843 (19. dubna 1844), když nastal čas prodlení z podobenství o deseti pannách.

Třetí zkouška, která byla lakmusovou zkouškou, představovala 22. říjen 1844, kdy po třech letech přišla „hodina“, v níž sám Nebúkadnesar soudil a prohlásil Daniela a tři mládence za „desetkrát“ lepší než babylónské mudrce. Položením čtvrté kapitoly Daniela nad první kapitolu se ukazují mezníky milleritské historie, počínaje „časem konce“ v roce 1798; zmocněním poselství prvního anděla 11. srpna 1840; prvním zklamáním 19. dubna 1844; a velkým zklamáním 22. října 1844.

Kromě toho, že tyto dvě kapitoly určují konkrétní mezníky milleritských dějin, když jsou spojeny „řádek za řádkem“, znázorňují poselství prvního anděla, označují dvě zpustošující mocnosti, které jsou předmětem základního učení o dvou tisících třech stech dnech, a také třístupňový proces zkoušky z Daniela dvanáct, jenž vždy nastává, když je kniha Daniel odpečetěna.

Rovněž rozpoznávají, že Nebúkadnesar jako symbol moudrých v roce 1798, ve spojení se svým druhým snem ve čtvrté kapitole, představuje Williama Millera, jehož hnutí se mělo stát pravým protestantským rohem. Dílo Williama Millera, které představuje základní pravdy adventismu, je znázorněno na dvou deskách Abakukových a Bůh řídil vytvoření obou těchto posvátných desek.

Bylo několik prorockých pravd, které Miller neviděl správně, protože jeho hledisko prorockých dějin mu neumožňovalo rozpoznat, že existují tři pustošící mocnosti: nejen pohanství (drak), papežství (šelma), ale také odpadlé protestantství (falešný prorok). V Boží prozřetelnosti nebyla tato Millerova prorocká porozumění, omezená jeho postavením v dějinách, znázorněna na dvou posvátných deskách Abakukových.

Druhý Nebúkadnesarův sen ve čtvrté kapitole knihy Daniel představuje druhý sen Williama Millera. Oba sny se týkají „sedmi časů“ a Millerův sen označuje odmítnutí jeho díla, které započalo roku 1863 a stupňuje se až k Půlnočnímu volání. Oba sny končí královstvím obnoveným po období rozptýlení. Z tohoto důvodu budeme uvažovat o Millerově druhém snu dříve, než se budeme přímo zabývat viděním řeky Ulaj, které bylo odpečetěno roku 1798.

„Zdálo se mi, že mi Bůh neviditelnou rukou poslal podivuhodně zhotovenou skříňku, asi deset palců dlouhou a šest palců širokou, z ebeny a perel, důmyslně vykládanou. Ke skřínce byl připevněn klíč. Ihned jsem klíč vzal a skříňku otevřel; a tu jsem k svému úžasu a překvapení shledal, že je naplněna drahokamy všeho druhu a velikosti, diamanty, vzácným kamením a zlatými i stříbrnými mincemi každého rozměru a hodnoty, krásně uspořádanými na jejich jednotlivých místech ve skřínce; a takto uspořádané odrážely světlo a slávu, jimž se vyrovnalo jedině slunce.

„Domnívala jsem se, že není mou povinností těšit se z tohoto podivuhodného pohledu sama, ačkoli mé srdce přetévalo radostí nad leskem, krásou a hodnotou jeho obsahu. Proto jsem to položila na stolek uprostřed svého pokoje a dala jsem vyhlásit, že všichni, kdo si přejí, mohou přijít a spatřit nejslavnější a nejzářivější podívanou, jakou kdy člověk v tomto životě ušel.

„Lidé začali přicházet, zpočátku jich bylo jen málo, ale postupně jich přibývalo až v zástup. Když poprvé nahlédli do schránky, žasli a volali radostí. Jakmile však přihlížejících přibývalo, každý začal drahokamy znepokojovat, vyjímá je ze schránky a rozhazovat je po stole. Začal jsem si myslet, že vlastník bude znovu požadovat schránku i drahokamy z mých rukou; a jestliže dopustím, aby byly rozptýleny, nikdy už je nebudu moci uložit na jejich místa ve schránce tak jako předtím; a cítil jsem, že nikdy nebudu schopen obstát při skládání účtů, neboť by to bylo nesmírné. Tu jsem začal lidi prosit, aby se jich nedotýkali ani je nevyjímali ze schránky; ale čím více jsem prosil, tím více je rozhazovali; a nyní se zdálo, že je rozházeli po celém pokoji, po podlaze i po každém kuse nábytku v místnosti.

„Poté jsem uviděl, že mezi pravé drahokamy a mince rozsypali nesčetné množství padělaných drahokamů a falešných mincí. Byl jsem velmi rozhořčen jejich podlým jednáním a nevděčností a káral jsem je a vytýkal jim to; avšak čím více jsem je káral, tím více mezi pravé rozsypávali padělané drahokamy a falešné mince.

„Tu jsem se rozhořčil ve své tělesné duši a začal jsem užívat tělesné síly, abych je vytlačil z místnosti; avšak zatímco jsem vystrkoval jednoho, vstoupili další tři a nanosili špínu, hobliny, písek a všelijaké smetí, až přikryli všechny pravé klenoty, diamanty a mince, takže byly zcela vyloučeny z dohledu. Také roztrhali mou skříňku na kusy a rozházeli ji mezi to smetí. Myslel jsem, že nikdo nedbá na můj zármutek ani na můj hněv. Zcela jsem malomyslně a ztratil srdce, usedl jsem a plakal.

„Zatímco jsem tak plakala a truchlila nad svou velikou ztrátou a odpovědností, vzpomněla jsem na Boha a vroucně se modlila, aby mi poslal pomoc. Ihned se otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili. On, maje v ruce kartáč na smetí, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a nečistotu.

„Volala jsem k němu, aby upustil, neboť mezi sutí byly roztroušeny některé drahocenné klenoty.

Řekl mi: „Neboj se,“ neboť se o ně „postará“.

„Potom, když smetal prach a odpadky, falešné drahokamy a padělané mince, všechno se zvedlo a vyšlo oknem jako oblak a vítr je odnesl pryč. V tom ruchu jsem na okamžik zavřel oči; když jsem je otevřel, všechny odpadky byly pryč. Drahocenné klenoty, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely v hojnosti roztroušeny po celé místnosti.

„Poté položil na stůl schránku, mnohem větší a krásnější než tu předešlou, a po hrstech sesbíral klenoty, diamanty i mince a házel je do schránky, až nezůstal ani jediný, ačkoli některé z diamantů nebyly větší než špička špendlíku.

„Poté mě vyzval, abych „přišel a uviděl“.

„Pohlédla jsem do schránky, ale mé oči byly oslněny tím pohledem. Zářily desetinásobkem své dřívější slávy. Domnívala jsem se, že byly vydrhnuty v písku nohama těch bezbožných osob, které je rozmetaly a pošlapaly v prachu. Byly ve schráně uspořádány v překrásném pořádku, každá na svém místě, bez jakýchkoli viditelných stop námahy muže, který je tam uložil.

Vykřikla jsem radostí a ten výkřik mne probudil.“ Early Writings, 81–83.

Millerovým snem se budeme zabývat v příštím článku.

Následující text je úvodem ke druhému snu Williama Millera, který napsal James White, když Millerův sen uveřejnil v Advent Herald.

„Následující sen byl zveřejněn v Advent Heraldu před více než dvěma lety. Již tehdy jsem viděla, že jasně vyznačuje naši minulou zkušenost spojenou s druhým adventem a že Bůh tento sen dal ku prospěchu rozptýleného stáda.

„Mezi znamení blízkého příchodu velikého a hrozného dne Hospodinova Bůh zařadil sny. Viz Joel 2,28–31; Skutky 2,17–20. Sny mohou přicházet trojím způsobem; za prvé „z množství zaměstnání“. Viz Kazatel 5,3. Za druhé, ti, kdo jsou pod nečistým duchem a satanovým svodem, mohou mít sny skrze jeho vliv. Viz Deuteronomium 8,1–5; Jeremjáš 23,25–28; 27,9; 29,8; Zacharjáš 10,2; Juda 8. A za třetí, Bůh vždy vyučoval a dosud více či méně vyučuje svůj lid skrze sny, které přicházejí prostřednictvím andělů a Ducha svatého. Ti, kdo stojí v jasném světle pravdy, poznají, kdy jim Bůh dává sen; a takoví nebudou oklamáni ani svedeni falešnými sny.“

„I řekl: Slyšte nyní má slova: Je-li mezi vámi prorok, já, Hospodin, dávám se mu poznat ve vidění a mluvím k němu ve snu.“ Numeri 12,6. Jákob řekl: „Anděl Hospodinův ke mně mluvil ve snu.“ Genesis 31,11. „A Bůh přišel k Lábanovi Aramejskému v nočním snu.“ Genesis 31,24. Čtete sny Josefovy [Genesis 37,5–9] a potom pozoruhodný příběh o jejich naplnění v Egyptě. „V Gibeónu se Hospodin ukázal Šalomounovi v nočním snu.“ 1 Královská 3,5. Veliký významný obraz z druhé kapitoly Daniela byl dán ve snu, stejně tak i čtyři šelmy atd. v kapitole sedmé. Když Herodes usiloval o zničení Spasitele v jeho dětství, byl Josef ve snu varován, aby uprchl do Egypta. Matouš 2,13.

„A stane se v POSLEDNÍCH DNECH, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na všeliké tělo; a vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, a vaši mládenci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny.“ Skutky 2,17.”

„Dar proroctví prostřednictvím snů a vidění je zde ovocem Ducha svatého a v posledních dnech se má projevit v takové míře, aby tvořil znamení. Je jedním z darů církve evangelia.“

„A on dal jedny apoštoly, jiné PROROKY, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele, pro zdokonalení svatých, k dílu služby, k budování těla Kristova.“ Efezským 4:11–12.“

„A Bůh ustanovil v církvi jedny předně za apoštoly, druhé za PROROKY,“ atd. 1 Korintským 12,28. „Proroctvími nepohrdejte.“ 1 Tesaloniickým 5,20. Viz též Skutky 13,1; 21,9; Římanům 7,6; 1 Korintským 14,1, 24, 39. Proroci či proroctví jsou k budování církve Kristovy; a z Božího slova nelze předložit žádný důkaz, že měly ustát dříve, než měli ustát evangelisté, pastýři a učitelé. Avšak namítá odpůrce: „Bylo tolik falešných vidění a snů, že nemohu mít důvěru v nic takového.“ Je pravda, že satan má své padělky. Vždy měl falešné proroky, a jistě je můžeme očekávat i nyní, v této jeho poslední hodině klamu a triumfu. Ti, kdo taková zvláštní zjevení odmítají proto, že existuje padělek, by se se stejnou oprávněností mohli posunout ještě o něco dále a popřít, že se Bůh kdy zjevil člověku ve snu nebo ve vidění, neboť padělek existoval vždy.

„Sny a vidění jsou prostředkem, skrze nějž se Bůh zjevoval člověku. Tímto prostředkem mluvil k prorokům; dar proroctví ustanovil mezi dary církve evangelia a sny i vidění zařadil mezi ostatní znamení „POSLEDNÍCH DNŮ“. Amen.

„Mým cílem ve výše uvedených poznámkách bylo biblickým způsobem odstranit námitky a připravit mysl čtenáře na to, co následuje.“ James White.